



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č.j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 16. 5. 2024, č.j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Praha, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPA-191184-32/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 3 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 uvedeného zákona a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, žalovaný odmítal věc posoudit v širších souvislostech ve vztahu k dalším řízením, která jsou se žalobcem vedena, odmítal zohlednit nové skutečnosti z řízení o přiznání otcovství, straní matce žalobcova syna bez hlubší úvahy nad skutečným stavem věci. Poukázal na to, že se obrátil na Obvodní soud pro Prahu 9 ve věci maření a zabraňování přezkoumání shody DNA u nezletilého syna žalobce matkou, která znemožňuje soudu určení otcovství k nezletilému, čímž zasahuje do práv žalobce i syna, znalci přivedla cizí dítě, dle znaleckého posudku byla vyloučena i maternita, tím způsobila zbytečné náklady na znalecký posudek, matka odmítá splnit svou povinnost a snaží se zmařit soudní řízení o určení otcovství, nyní sdělila soudu, že odjela trvale bydlet zpět na Ukrajinu a již se sem nikdy nevrátí, k určení otcovství navrhla ukrajinský soud, žalobce to však považuje za nepravdivé a účelové. Žalovaný při posuzování důvodů jeho neoprávněného pobytu na území ČR nevycházel ze skutečného stavu věci a své rozhodnutí opřel pouze o vyvratitelné domněnky, v celém řízení vycházel pouze ze skutečností v neprospěch žalobce a skutečnostmi, které uvedl, se dostatečně nezabýval. Žalobce neměl v úmyslu mařit výkon rozhodnutí žalované, dne 23. 8. 2022 se dostavil dobrovolně, po vydání výjezdního příkazu činil kroky k legalizaci pobytu a neskrýval se, podal žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění, které dne 1. 2. 2023 nebylo vyhověno, opakovaně tak učinil v říjnu 2023, kdy o této žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Poukázal v této souvislosti na to, že jako prioritní důvod svého jednání konstantně uváděl, že na území ČR žije jeho nezletilý syn se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. S ohledem na předešlý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR nebyl do rodného listu dítěte zapsán. Žalobce se vyjádřil ohledně svého neoprávněného pobytu ve smyslu prvořadé snahy být v kontaktu se svým synem a domáhat se svého rodičovského práva a současně i práva svého syna na svého biologického otce. Poukázal na své ústavní právo na styk s nezletilým, přičemž napadeným rozhodnutím by mohlo dojít k rozporu s Úmluvou o právech dítěte.
3. Žalobce dále namítal, že i nové závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování nadále trpí nepřezkoumatelností, neboť nepřináší nové konkrétní posouzení věci. V případě Ruska nejde o plnění branné povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním a mezinárodním právem, což vyplývá i z Informace OAMP ze dne 8. 3. 2023. Žalobce nesouhlasí s válkou na Ukrajině, v případě návratu by utrpělo jeho právo svobodně projevit tento svůj názor. V této souvislosti uvedl, že ČR musí respektovat zásadu non-refoulement v jejím „evropském“ pojetí, vycházejícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle níž je nemožné navrácení cizince do země, kde by mu hrozilo zacházení rozporné s čl. 2, 3 Úmluvy o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ochraně lidských práv a základních svobod, stejně jako v pojetí čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle něhož žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.

4. Žalobce poukazoval na to, že česká právní úprava § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vztahuje do posouzení bezpečné země institut společného evropského azylového systému, který přebírá. Žalovaný vykládá zásadu nenavrácení restriktivně pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy tento výklad jde v neprospěch cizinců, o jejichž navrácení policie rozhoduje. Ustanovení čl. 4 odst. 2 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ovšem členským státům umožňuje přijetí vnitrostátních pravidel, jen pokud jdou ve prospěch cizince, na něž tato směrnice dopadá. Je otázkou, zda postup žalovaného podle ustanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve skutečnosti unijní právo nezapovídá. Pro naplnění pojmu skutečného nebezpečí totiž ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců hraje roli jen zákaz špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy, který odpovídá čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Zásada nenavrácení, kterou podle Soudního dvora nelze vykládat restriktivně, ovšem má v mezinárodním právu širší význam. Čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, který zakotvuje zásadu nenavrácení, pamatuje kromě zákazu špatného zacházení i na právo na život. Tento článek chrání právo na život obecně. Evropský soud pro lidská práva na poli pozitivních závazků plynoucích z práva na život pracuje se zásadou nenavrácení šířeji vůči možným porušením práva na život jako celku.
5. Žalobce uvedl, že nové závazné stanovisko nadále nepostihuje jeho konkrétní obavy, žalovaný se nezabýval tím, že předáním žalobce do Ruské federace je reálný předpoklad, že bude narukován do armády, žalobce sice nedoložil povolávací rozkaz, přesto však nelze vyloučit, že by byl v případě návratu k nástupu skutečně povolán, v důsledku čehož by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy na zdraví či životě. Rovněž poukazoval na to, že je s ním v současné době vedeno trestní řízení, nyní ve fázi přípravného řízení, žalobce má právo na svou obhajobu, což nelze nahradit obhájcem, je to rovněž překážkou správního vyhoštění.
6. Uvedl, že pokud by vycestoval do Ruska, již nikdy by neměl příležitost upravit svůj vztah k synovi a byl by zřejmě povolán do armády, a to zejména s ohledem na jeho předání v rámci readmisní dohody, namítal, že v případě správního vyhoštění by došlo k porušení zásady non-refoulement, v rámci justiční spolupráce pak nejsou občané Ruska převážně vydáváni pro nemožnost garantovat dodržení základních lidských práv a svobod, v případě předání žalobce v rámci readmisní dohody jsou důsledky stejné.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, kde již bylo plně reagováno na totožnou argumentaci, která je uvedena i v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a přezkoumatelné, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 5. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na adrese X. Lustrací provedenou na místě byl zjištěn záznam v CIS a v ENO. Bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 1. 11. 2022. Kontrolou cestovního dokladu nebylo zjištěno vstupní razítko. Na základě uvedeného vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a dne 1. 6. 2023 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.
10. V rámci tohoto řízení byl proveden výslech žalobce dne 1. 6. 2023, při němž žalobce uvedl, že dne 18. 3. 2022 vycestoval letecky z Moskvy do Dubaje, poté cestoval přes Srbsko do ČR, a to stopem s platným cestovním dokladem, na hranicích Schengenského prostoru nebyl nikde kontrolován, od 8. 8. 2022 se na území ČR nachází nepřetržitě. Bydlí na adrese X, jedná se o pronajatý nájemní byt jeho přítelkyně, se kterou je ve vztahu 3 roky. Žalobce dále uvedl, že je mu známo, že bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, na území je proto, že čeká na výsledek řízení o určení otcovství. Podotkl, že v době řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí se již na území ČR nezdržoval, dne 31. 3. 2021 vycestoval do Ruska, neboť mu zemřel otec, o zamítnutí odvolání byl informován svým právním zástupcem. Žalobce si je vědom svého nelegálního pobytu na území ČR a záznamu v evidenci nežádoucích osob, na území ČR přicestoval z důvodu, že zde má svého syna, nar. X, syna naposledy viděl X. X. 2022 na jeho narozeninách, momentálně bydlí s matkou v Německu, která tam má nového přítele, žalobce není se synem nijak v kontaktu, matka nepovoluje přístup, finanční prostředky na syna neposkytuje, činil tak dříve, když ještě žil s jeho matkou, matka i syn jsou ukrajinské národnosti a nyní žijí v Německu. Na dotaz, zda mu v případě návratu do Ruska hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí z důvodu politických názorů uvedl, že ano, hrozí mu nebezpečí, protože by musel do armády, ani nyní nemůže se dostat do Ruska, protože vycestoval po vypuknutí válečného konfliktu. Právní zástupce žalobce pak závěrem poukázal na to, že žalobce se snažil legalizovat pobyt žádostí o dlouhodobé vízum strpění, kterému nebylo pravomocně vyhověno dne 19. 4. 2023, dále uvedl, že se žalobcem je vedeno trestní řízení, ve kterém nebyly shledány důvody vazby, dále objasnil rodinné vazby žalobce a uvedl, že nucené vycestování žalobce do Ruska spatřuje jako hrozící nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V Rusku má matku, která tam má dům, žalobce se má kam vrátit.
11. Ze spisového materiálu k osobě žalobce dále vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 6. 2021 pod č. j. KRPA-50829-20/ČJ-2021-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 2 let dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR od února 2020 do dne 25. 2. 2021 bez cestovního dokladu a ode dne 6. 3. 2011 do dne 25. 2. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2021, č. j. CPR-18404-2/ČJ-2021-930310-V241 zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce tak nabylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právní moci dne 29. 7. 2021 a stalo se vykonatelným dne 29. 8. 2021. Žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob ode dne 29. 7. 2021 do dne 29. 8. 2023. Poté, co žalobce nelegálně vstoupil na území ČR dne 8. 8. 2022 a dne 23. 8. 2022 se dostavil na policii, byl správním orgánem prvního stupně zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze zajištění byl dne 13. 10. 2022 propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz GA0348639 s platností ode dne 13. 10. 2022 do dne 11. 11. 2022. V době platnosti výjezdního příkazu podal žalobce dne 7. 11. 2022 žádost o vízum za účelem strpění a současně žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani jedné žádosti nebylo vyhověno. Žalobce v minulosti podal celkem 5 žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o poslední žádosti ze dne 7. 6. 2023 bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2023, č. j. MV-101910-3/OAM-2023 dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2023 č. j. 13 Az 14/2023-29 zamítnuta.

12. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPA-191184-32/ČJ-2023-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že se na žalobce podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán na základě zjištěných skutečností konstatoval, že žalobce pobýval ode dne 12. 11. 2022 do dne 31. 5. 2023, kdy byl zajištěn, na území neoprávněně. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce na území ČR přicestoval nelegálně dne 8. 8. 2022, přestože se nacházel v době od 29. 7. 2021 do dne 29. 8. 2023 v evidenci nežádoucích osob, a to na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného dne 5. 6. 2021 podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU 2 roky. Tímto jednáním žalobce opakovaně porušil právní předpis a naplnil tak skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se v souladu s ustanovením § 119a odst. 2 a s ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval dopadem tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti se správní orgán zabýval žalobcem uváděnou vazbou na syna V. P., nar. X, státního příslušníka Ukrajiny. Při posuzování těchto vazeb správní orgán vycházel z protokolu o výsledku svědkyně paní P. ze dne 27. 4. 2021 provedeného v rámci předchozího řízení o správním vyhoštění, kdy bylo zjištěno, že žalobce je otcem syna, avšak není uveden v rodném listě jako otec, rodiče společně nežijí, vztah byl ukončen před pěti lety z důvodu chování žalobce (např. se žalobce se v minulosti několikrát sbalil a třeba na rok beze slova zmizel, matku též fyzicky napadl), žalobce je se synem v minimálním kontaktu, neplní vyživovací povinnost a s dítětem se vídá maximálně 2x do roka, navíc o syna začal projevovat mírný zájem až v poslední době, což matka považuje za účelové. Správní orgán tak vycházel ze zjištění, že žalobce není zapsán v rodném listu a i přesto, že ze strany žalobce byly podniknuty kroky k určení otcovství, v dané věci nebylo ke dni vydání rozhodnutí rozhodnuto. Dále vycházel ze sdělení žalobce, že syn momentálně bydlí v Německu, naposledy s ním byl v kontaktu v ČR dne X. X. 2022 a od té doby se s ním nesešel. K tomu správní orgán uvedl, že soudní řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

určení otcovství může cizinec vést i ze své domovské země, kdy toto řízení jej neopravňuje k pobytu na území ČR. Na základě uvedeného pak správní orgán uzavřel, že žalobci se sice podařilo prokázat existenci soukromých vazeb na území ČR, konkrétně ke svému dítěti, avšak během správního řízení nevyplynuly žádné konkrétní okolnosti, jež by bránily tomu, aby bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně vycházel též ze závěru závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Ev. č. ZS56106 ze dne 14. 6. 2023, dle kterého je vycestování žalobce z území ČR do Ruska možné. V této souvislosti poukázal na to, že dle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, a ten není oprávněn tyto listiny jakkoli přezkoumávat či činit si úsudek o jejich správnosti (zákonnosti). Při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, vycházel správní orgán z délky a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, kdy žalobce nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a opakovaně porušoval právní předpisy, kdy se jedná o poměrně dlouhou dobu svého opakovaného neoprávněného pobytu, a to cca 7 měsíců, kdy za takové jednání je možné uložit vyhoštění až na 5 let.

13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2023, č. j. CPR-26095-2/ČJ-2023-930310-V241 bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
14. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2023 č.j. 2 A 28/2023-38 rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, shledal, že závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 14. 6. 2023 trpělo natolik závažnými nedostatky, že nebylo způsobilé představovat relevantní podklad pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.
15. Žalovaný v navazujícím řízení nechal zpracovat nové závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2024 ev. č. ZS56903 Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „MV ČR“), dle kterého vycestování žalobce do Ruské federace je možné. V tomto stanovisku vycházel z výpovědi žalobce a dále ze shromážděných zpráv o zemi původu, které jsou všechny součástí spisového materiálu. K obavě žalobce z nástupu do armády v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu uvedl, že tato není opodstatněná, neboť dle Informace OAMP ze dne 21. 3. 2024 žalobce s ohledem na jeho věk již nepodléhá výkonu základní vojenské služby, z podkladů je dále zřejmé (a je to i obecně známou skutečností), že částečná mobilizace v Ruské federaci již byla ukončena ke dni 28. 10. 2022, což znamená, že ani příslušníci mobilizované zálohy nemohou být v současné době do armády odvedeni, žalobce ani sám netvrdil, že by on sám fakticky podléhal vojenské povinnosti, natož že by obdržel povolávací či mobilizační rozkaz, což však bylo jeho povinností prokázat. To však nedoložil, ani netvrdil, jeho obavy byly pouze obecné a subjektivní. Svou vlast navíc opustil asi měsíc od vypuknutí konfliktu zcela oficiálně a bez jakýchkoli problémů. Dle Informace FIS nehrozí tresty za opuštění země jako takové, přičemž ani během mobilizace neplatily v Rusku žádné oficiální zákazy cestování. Obavy žalobce z nástupu do armády tak považoval za neoprávněné a účelově uvedené s cílem vysvětlit opakovaný nelegální pobyt na území ČR. Nehodnotil již další specifika mobilizace, neboť v době rozsudku městského soudu byla částečná mobilizace ještě aktuální, nicméně nyní již tato mobilizace byla dokončena a žalobce nebyl touto mobilizací ani nijak dotčen, v současné době pak žádná mobilizace neprobíhá. Nebyly tak shledány překážky ve vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Žalobce se seznámil s podklady pro rozhodnutí, ke kterým předložil písemné stanovisko ze dne 27. 4. 2024, kde se stanoviskem nesouhlasil, dále uváděl, že vede řízení o určení otcovství k nezletilému synovi, které matka sabotuje, žádné podklady k tomu nepřiložil.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 16. 5. 2024 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Doplněné závazné stanovisko považoval za dostačující, nejsou dány překážky ve vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na syna žalobce, setrval na stejných závěrech, jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, důvodem pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění není ani řízení o určení otcovství vedené žalobcem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ústní jednání ve věci se konalo dne 21. 6. 2024, žalobce při jednání setrval na svém stanovisku, zdůrazňoval, že na území ČR vede řízení o určení otcovství, které se z důvodů na straně matky velmi komplikuje a je problematické, matka činí v řízení obstrukce, ke znalci přivedla cizí dítě, byla již potrestána pořádkovou pokutou. Zároveň by bylo obtížné domáhat se určení otcovství z Ruska, neboť jde o ukrajinské dítě. Vyhoštění žalobce tak zasahuje do jeho práv a do práv jeho dítěte. Se žalobcem je rovněž na území ČR vedeno trestní řízení, ve kterém chce uplatňovat svoje práva. Dále poukazoval na to, že se nikdy neskryval, vždy žádal o vízum strpění, to mu však nebylo vydáno. Správní vyhoštění je pro něj horší než trest vyhoštění. Žalovaný se z jednání omluvil.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
21. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
22. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

23. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
24. V dané věci se jedná již o druhé rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Soud se v první řadě zaměřil na posouzení, zda žalovaný v daném řízení splnil požadavky uložené ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2023 č.j. 2 A 28/2023-38. V tomto rozsudku soud shledal jako nedostatečné závazné stanovisko k vycestování ze dne 14. 6. 2023, kterému vytkl, že i když obecně povolání do armády bez dalšího nepředstavuje důvod znemožňující vycestování, bylo nedostatečné hodnocení ministerstva, zda v daném případě nejsou přítomny zvláštní okolnosti, za nichž by vyhoštěním žalobce mohlo dojít k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Soud vytkl žalovanému, že ze správního spisu nevyplývá, že by podkladem závazného stanoviska byly jakékoli informace, které by potvrzovaly, že v případě Ruské federace nejsou přítomny zvláštní okolnosti, za nichž by nástup žalobce do armády mohl být v rozporu se stanovenými podmínkami, z podkladů závazného stanoviska nevyplývá, na které osoby se v Ruské federaci vztahuje povinnost účastnit se základní vojenské služby nebo nastoupit do armády, z podkladů rozhodnutí není ani zřejmé, zda se tato povinnost vztahuje na žalobce (tvrdí-li ministerstvo, že se tato povinnost vztahuje na všechny bojeschopné muže bez rozdílu, nemá pro toto tvrzení podklad v opatřených podkladech pro vydání stanoviska). Soud měl za to, že v řízení o správním vyhoštění občana Ruské federace je obecně známou skutečností pouze obecná mobilizace v Ruské federaci, přičemž další specifika již obecně známou skutečností nejsou a ministerstvo tedy musí při vydání závazného stanoviska tyto specifika zjistit a ve svém závazném stanovisku se s nimi řádně vypořádat. Soud měl za to, že závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce trpělo natolik závažnými nedostatky, že nebylo způsobilé představovat relevantní podklad pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.
25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a nové závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2024 z hlediska shora uvedených požadavků soudu, a dospěl k závěru, že těmto požadavkům dostála. Předně lze konstatovat, že závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2024 vychází z řady aktuálních materiálů týkajících se situace v zemi původu zejména v souvislosti s vojenskou službou, mobilizací a armádou, kdy všechny tyto materiály jsou ve stanovisku řádně označeny a jsou součástí správního spisu. Z těchto podkladů, konkrétně z Informace OAMP ze dne 21. 3. 2024, žalovaný zjistil, že žalobce s ohledem na jeho věk již nepodléhá výkonu základní vojenské služby; žalobce tento závěr nijak nezpochybnil a rovněž soud ověřil, že tento závěr odpovídá obsahu dané Informace OAMP. K tomu je ve stanovisku dále uvedeno, že žalobce ani nedoložil povolávací či mobilizační rozkaz. Z uvedeného je patrné, že žalobce v současné době vůbec výkonu vojenské služby nepodléhá a ani v individuálním případě neprokázal, že by tomu mohlo být jinak. Dále ze závazného stanoviska plyne, že částečná mobilizace v Ruské

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

federaci již byla ukončena ke dni 28. 10. 2022, což znamená, že ani příslušníci mobilizované zálohy nemohou být v současné době do armády odvedeni, jiná mobilizace nyní neprobíhá. Soud se s tímto dílčím závěrem rovněž ztotožňuje, považuje jej za dostatečně konkrétní a podložený. V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31, dle kterého je obecně známou skutečností, že částečná mobilizace v Rusku prozatím skončila (jedná se o částečnou mobilizaci vyhlášenou ruským prezidentem dne 21. 9. 2022, ohledně které ruský ministr obrany dne 28. 10. 2022 oznámil její ukončení).

26. Z uvedeného plyne, že závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2024 již nyní na podkladě zpráv o zemi původu dostatečně a přezkoumatelně odůvodnilo, že žalobci v souvislosti s možným odvedením do armády nemůže hrozit riziko nebezpečí dle čl. 3 Úmluvy, neboť žalobce z důvodu svého věku již povinnosti výkonu vojenské služby nepodléhá, nedoložil povolávací či mobilizační rozkaz, přičemž částečná mobilizace byla v Ruské federaci ukončena a jiná neprobíhá. S ohledem na toto doplnění závazného stanoviska ob stojí i závěr žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců je možné. Tedy vycestování žalobce nebude ani v rozporu se zásadou non-refoulement. K námitce, dle které by žalobce v případě návratu nemohl svobodně projevovat svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině, soud uvádí, že žalobce v České republice opakovaně žádal o mezinárodní ochranu, přičemž všechny jeho žádosti byly zamítnuty.
27. K námitce týkající se naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že dle napadeného rozhodnutí je žalobce naplnil tím, že svým pobytem na území ČR opakovaně porušoval právní předpis, rozhodnutím ze dne 5. 6. 2021 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let, a to za pobyt bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 29. 7. 2021, žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob od 29. 7. 2021 do 29. 8. 2023, žalobce však dne 8. 8. 2022 přes tento zákaz znovu přicestoval, dne 23. 8. 2022 se dostavil na policii, kde byl zajištěn, dne 13. 10. 2022 byl propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 11. 11. 2022, v době jeho platnosti však nevycestoval a nadále až do 31. 5. 2023 pobýval na území ČR, čímž tímto svým jednáním opakovaně porušil právní předpis.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 - 35 shledal, že: „*Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců je podmíněna úvahou o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k povaze porušení právního předpisu, kterého se cizinec dopustil. Citované ustanovení totiž stanoví, že správní orgán uloží správní vyhoštění při opakovaném porušení právního předpisu, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41). A dále v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37, tento soud konstatoval, že: „konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možné zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“

29. Soud shledal, že správní vyhoštění je v tomto případě přiměřeným opatřením. Z ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a ze shora uvedené judikatury je patrné, že podmínka přiměřenosti se u dané skutkové podstaty vztahuje k opakovanému porušení právního předpisu, a umožňuje tak správní vyhoštění neuložit v případě méně závažného opakovaného porušení, kdy by správní vyhoštění bylo příliš přísným opatřením. Tak tomu ovšem není v posuzovaném případě. Jak ve svém rozhodnutí popsal správní orgán I. stupně i žalovaný, žalobce opakovaně porušoval právní předpisy svým neoprávněným pobytem na území České republiky a pobytem bez cestovního dokladu, kdy nerespektoval uložené rozhodnutí o správním vyhoštění a záznam v evidenci nežádoucích osob, a dále tím, že neopustil území ve lhůtě 30 dní stanovené výjezdním příkazem, a i nadále zde setrval od 12. 11. 2022 do 31. 5. 2023. Žalobce se tak dopustil závažných porušení právního řádu, kdy opakovaně a systematicky nerespektoval své povinnosti podle zákona o pobytu cizinců. Uložení správního vyhoštění je tak těmto porušením přiměřené a skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím byla naplněna. Je-li naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru nemá prostor pro správní uvážení.
30. V daném případě na shora popsané naplnění příslušné skutkové podstaty nemůže mít vliv ani tvrzené jednání žalobce, kdy se dne 23. 8. 2022 (tj. již v době svého neoprávněného pobytu) dobrovolně dostavil na policii a kdy se po dobu platnosti výjezdního příkazu snažil legalizovat svůj pobyt získáním víza pro strpění. Pokud se to žalobci nepodařilo a nedisponoval nezbytným pobytovým titulem, byl povinen nejpozději s uplynutím platnosti výjezdního příkazu vycestovat. Z hlediska naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tak tyto okolnosti nejsou rozhodné.
31. Soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které je uložené správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
32. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ (podržení doplněno – pozn. soudu)

33. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány se ve svých rozhodnutích v rámci posouzení povahy a pevnosti rodinných vztahů tvrzenou vazbou žalobce k nezletilému synovi důkladně zabývaly a hodnotily ji. Vycházely přitom nejen z výpovědi svědkyně paní P., bývalé přítelkyně žalobce a matky nezletilého syna, učiněné v průběhu předchozího řízení o správním vyhoštění, ale rovněž z výpovědi žalobce jako účastníka současného řízení o správním vyhoštění ze dne 1. 6. 2023, kdy bylo z těchto podkladů zjištěno, že žalobce je údajně biologickým otcem nezletilého syna, avšak není uveden v rodném listě jako otec, v současné době probíhá řízení o určení otcovství, které dosud nebylo pravomocně skončeno, rodiče nezletilého spolu několik let (tj. již min. pět let) nežijí, žalobce se na výchově a výživě syna již minimálně několik let nepodílí, vídá ho pouze sporadicky, do nedávné doby o syna nejevil žádný zájem, syn v současné době žije se svojí matkou na území Německa, žalobce s ním byl naposledy v kontaktu v ČR dne X. X. 2022, od té doby se s ním nesetkal. Na základě uvedeného pak oba správní orgány uzavřely, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. S uvedeným závěrem správních orgánů se soud ztotožnil. Žalobce pak v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky ohledně shora uvedeného skutkového stavu a svých kontaktů se synem, kterými by shora uvedené závěry zpochybnil. Takovou skutečností nemůže být ani to, že dle tvrzení žalobce se matka se synem odstěhovala na Ukrajinu, neboť tím spíše by nebyla dána vazba žalobce k území ČR.
34. V projednávaném případě bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností žalobcova případu, kdy dosud otcovství žalobce není postaveno najisto, žalobce se synem dlouhodobě rodinný život nevede, nepodílí se na jeho výchově ani výživě, nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku.
35. Překážku správního vyhoštění soud nespatřuje ani v existenci probíhajícího soudního řízení o určení otcovství, kdy biologický materiál k určení otcovství byl již odebrán, žalobce je v řízení o určení otcovství zastoupen advokátem, prostřednictvím kterého může svá práva realizovat, průběh řízení může sledovat i na dálku, výsledek řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

určení otcovství nelze předjímat. Soud nijak nezpochybňuje, že průběh tohoto řízení může být komplikovaný, kdy dle tvrzení žalobce se matka údajně snaží znemožnit soudu určení otcovství žalobce k nezletilému, za což jí byla opakovaně uložena pořádková pokuta. Nicméně ani případný problematický průběh tohoto řízení nemění nic na tom, že z hlediska syna žalobce nebyly shledány takové vazby mezi ním a žalobcem, které by bránily uložení správního vyhoštění žalobci v daném případě. Jak uvedl žalovaný, žalobce též může dle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádat o vízum za účelem přítomnosti u soudního jednání, bude-li to nutné. Soud k důkazu neprováděl materiály, které žalobce předložil při jednání, a to znalecký posudek ze dne 22. 5. 2023 č.j. ZP-016-2023, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 5. 2. 2024 sp. zn. 29 Nc 524/2022, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 7. 2023 č.j. 29 P a Nc 39/2022 29 P a Nc 40/2022 a stanovisko právní zástupkyně žalobce ze dne 20. 5. 2024 k č.j. 29 Nc 524/2022, které se mají týkat řízení o určení otcovství, neboť první tři podklady již existovaly v době správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, žalobce je bez zřejmého důvodu neuplatnil u správního orgánu, vyjádření ze dne 20. 5. 2024 má být pouze shrnujícím stanoviskem právní zástupkyně, soud přitom dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nemůže přihlížet k novým skutečnostem. Navíc ani posuzování takových dokumentů týkajících se průběhu řízení o určení otcovství není z hlediska projednávané věci podstatné, jak je uvedeno výše.

36. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovaly zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za rozhodnutí nepřezkoumatelné.
37. Žalovaný se zabýval též okolností vedení trestního řízení se žalobcem v České republice, nicméně ani z tohoto důvodu neshledal překážku správního vyhoštění, poukázal na možnost udělení víza či povolení vstupu dle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a dále na skutečnost, že žalobce je v trestním řízení zastoupen obhájcem, který má povinnost a odbornou způsobilost práva žalobce řádně hájit. Soud v tomto směru neshledal žádné pochybení.

38. Soud též uvádí, že v případě žalobce bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Následkem tohoto rozhodnutí je povinnost žalobce vycestovat. Nesplní-li žalobce tuto povinnost, může dojít k nucené realizaci správního vyhoštění. Nejedná se však o předání žalobce na základě readmisní dohody.
39. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně